

Annet Secuur: 'Een opgedrongen vriendin.' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2009. ISBN 9789048407873 (Maag/Darmziekten/1)

Over de schrijfster: Annet Secuur is 47 jaar, gescheiden en werkzaam als senior verzorgende in een verpleeghuis te Groningen. Zij volgde een opleiding voor verzorgende en Z-verpleegkundige. Annet heeft 4 kinderen, een kleinkind en een vriend. Zij woont in een klein plaatsje in de buurt van Groningen.

Soort boek/Stijl: Ervaringsverhaal op basis van een dagboek dat bewerkt is tot dit egodocument. De hoofdrolspeelster heet nu Anoeke. Het boek is in de 'ik' vorm geschreven. De nadruk ligt op de periode van behandelingen, opnames en operaties in het ziekenhuis.

Korte beschrijving: In deze autobiografische roman beschrijft Annet hoe ze in 2003 steeds meer buikpijn ontwikkelde en darmklachten kreeg. De huisarts verwijst haar naar het ziekenhuis en daar wordt diverticulitis geconstateerd. Uitstulpingen van de dikke darm zijn dan ontstoken en kunnen perforaties, bloedingen en vernauwingen in de darm opleveren. Anoeke wordt behandeld en naar huis gestuurd. Na een paar jaar getob in het dagelijks leven en op haar werk (ze gaat op een gegeven moment zelfs werken op therapeutische basis) wordt dan toch in 2007 duidelijk dat een operatie de beste oplossing zal zijn. Annet beschrijft hoe ze opgenomen wordt en wat ze daarbij lastig en moeilijk vond. De operatie levert complicaties op die niet overgaan en na 10 dagen ligt Anoeke opnieuw in het ziekenhuis voor een operatie waarbij een stoma wordt aangelegd. Anoeke is erg opgelucht als na verloop van tijd blijkt dat het een tijdelijke stoma was en die weer verwijderd wordt.

Wat viel op: Hoe lang Anoeke moet tobben voordat er wat gedaan wordt aan haar klachten. Dat ze vier jaar leefde en werkte met plotselinge aanvallen van diarree en veel buikpijn. Hoe bot de stomaverpleegkundige was. En vele observaties over omgang met artsen en andere hulpverleners die Annet beschrijft. Dat Anoeke nu zelf een aantal ervaringen ondergaat waarvan ze dacht dat ze wist wat het betekende voor patiënten en er in het ziekenhuisbed achterkwam dat ze dat toch niet echt wist. Bijvoorbeeld bij het krijgen van hulp als de stomazak gewisseld moet worden. Ze had zich het wel een beetje gerealiseerd, maar was toch niet genoeg stil blijven staan bij bijvoorbeeld de beleving van schaamtegevoelens van haar patiënten bij dergelijke intieme handelingen.

Citaten: Pag. 20: 'Tijdens het gesprek van de chirurg wordt mij duidelijk dat er verschil van inzicht is bij de artsen. De maag/darm- en leverarts ziet niets in een operatie. Helaas geeft hij niet aan waarom en hij draagt geen andere oplossing aan evenals bij de vorige consulten die ik bij hem had.'

Pag. 69: 'Ineens komt er een vrouw in uniform binnen. Ze doet de gordijnen om het bed dicht en stelt zich voor als de stomaverpleegkundige. Even denk ik nog dat ze aan het verkeerde bed staat, maar het wordt al snel duidelijk dat ze inderdaad voor mij komt. Ze vraagt of ik mevrouw Elsinga ben, zodat ze weet dat ze niet bij het verkeerde bed is. Ik voel me op dat moment een nummer voor haar. Als ik aan haar terugdenk, gaan de rillingen nog over mijn rug. Mevrouw de stomaverpleegkundige zei niet precies waar ze voor kwam. Ze zei alleen 'mevrouw, gaat u maar even zitten en gaat u ook maar even staan. Wat voor broeken en rokken draagt u? Hoge of lage? Dan teken ik even stippen af waar de stoma moet komen.' Ik schrik me dood! Een stoma? Wie heeft het hier over een stoma? Daar hebben de artsen het helemaal niet over gehad.'

Pag. 78: 'Maar ook de lekkages zijn niet prettig om te zien en te verzorgen. Ik heb er nooit bij stilgestaan wat het voor een stomadrager betekent, als een ander met de verzorging van de stoma bezig is. Misschien wel eventjes, maar ik heb me er nooit echt in verdiept wat het betekent. Nu ik zelf een stoma heb merk ik pas wat het inhoudt.'